

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: N. A. N. narozený X,
státní příslušník X,
toho času v Zařízení pro zajištění cizinců Balková,
sídlem Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupen advokátem Mgr. Markem Sedlákem,
sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti

žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR, odbor azylové a migrační politiky Praha,
sídlem pošt. schr. 21/OAM, Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 12. 2024, č. j. OAM-1692/BA-BA07-BA06-Z-2024

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě.
- III. Žalovaný je povinen nahradit žalobci náklady řízení o kasační stížnosti ve výši 12.269,- Kč k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka do 1 měsíce od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

ze dne 19. 12. 2024, č. j. OAM-1692/BA-BA07-BA06-Z-2024 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), byl žalobce zajištěn ve smyslu ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „*zákon o azylu*“), přičemž doba zajištění byla stanovena do 5. 4. 2025. Důvodem zajištění žalobce bylo to, že byl rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hlavního města Praha, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen OPKPE Praha), č. j. č. j. KRPA-384358-13/ČJ-2024-000022-ZZC ze dne 12. 12. 2024 zajištěn podle § 124 odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“) a umístěn do Zařízení pro umístění cizinců (dále jen „ZZC“) za účelem vycestování. Žalobce byl zajištěn z toho důvodu, že dne 11. 12. 2024 byla kontrolována jeho totožnost a bylo zjištěno, že nedisponuje žádným platným povolením k pobytu a že se žalobce nachází v Schengenském informačním systému (SIS) s platností do 4. 10. 2029, zadávajícím státem je Maďarsko. Vzniklo tak podezření, že se žalobce na území České republiky nachází neoprávněně.

2. V policejním protokolu o výsledku ze dne 11. 12. 2024 žalobce uvedl, že do Maďarska přicestoval 15. 6. 2024 letecky za účelem práce, 2 měsíce tam pracoval, pak jel jako turista na 3 týdny do Rakouska a poté do České republiky v září. Chtěl cestovat po Evropě, ale netušil, že potřebuje platné povolení k pobytu. Na území ČR není nikde hlášen k pobytu, v současné době pobývá na adrese Libušská 29/187 Praha 4, bydlí tam s bratrem, který je zde studentem. Ke svému rodinnému stavu uvedl, že je svobodný a bezdětný. Žadatel dle jeho vyjádření nemá v ČR žádné závazky nebo pohledávky, nežije tady (vyjma jeho bratra) nikdo z jeho rodiny, ale ve vlasti má rodiče, s nimiž je v pravidelném kontaktu a nesdílí společnou domácnost s občanem Evropské unie. Prohlásil, že kdyby musel odcestovat, tak jeho bratr není překážka, cestoval by bez něj a bydlel by v domě s rodiči. Dodal, že ve Vietnamu nemá žádné problémy a nic mu tam nehrozí.
3. Žalobce byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců, tedy z důvodu pobývání na území bez platného povolení k pobytu. Dne 17. 12. 2024 podal žalobce žádost o udělení mezinárodní ochrany, v níž neuvedl žádné důvody jejího podání.
4. Žalovaný v žalobou napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně bez jakéhokoli povolení k pobytu po uplynutí platnosti maďarského víza, a dokonce obdržel v Maďarsku rozhodnutí o návratu, neučinil však žádné kroky k legalizaci jeho pobytu, a pokud by nebyl kontrolován a zadržen hlídkou, zjevně by ve svém nelegálním pobytu v ČR pokračoval. Žalobce je veden v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) jako státní příslušník třetí země, na něhož se vztahuje rozhodnutí o navrácení s platností do 4.10.2029, a to na základě údaje zadaného právě Maďarskem. Žalobce neuvedl žádné objektivní překážky jeho vycestování do vlasti, nic mu tam podle něj nehrozí a nemá tam žádné problémy. K důvodům příchodu do ČR sdělil, že chtěl cestovat a poznat Evropu. Nemá nikde nahlášenou adresu, v současné době pobývá v pronajatém bytě u bratra na adrese P., ale neví ani, kdo byt pronajímá. Jako jedinou doručovací adresu označil tu ve Vietnamu. Na území ČR tedy není kontaktní, není možné mu kamkoliv cokoliv doručovat nebo ověřit jeho adresu. O udělení mezinárodní ochrany požádal až po zadržení Policií ČR a jeho zajištění za účelem vycestování a umístění do ZZC. Z výpovědi žalobce v rámci správního řízení přitom nevyplynulo nic, co by mu v případě, že by měl o podání žádosti skutečný zájem, bránilo v dřívějším podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany v ČR před jeho zadržením a umístěním do ZZC. Z jednání žalobce je tak podle žalovaného zcela zřejmé, že svou žádost o mezinárodní ochranu podal

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

toliko ve snaze zmařit nebo znemožnit realizaci vycestování, neboť hrozba nuceného návratu do vlasti se po jeho zajištění stala reálnou, a že pokud by k jeho zajištění Policií ČR nedošlo, sám žalobce by tento krok v ČR neučinil. Správní orgán je přesvědčen, že v případě osoby, která palčivě pociťuje potřebu mezinárodní ochrany, k dané možnosti přistoupí bezprostředně poté, co má k tomu příležitost. Žalobce však své podání učinil až v souvislosti se svým zajištěním Policií ČR v ZZC, byť tak mohl během svého pobytu na území ČR učinit již dříve, např. v Maďarsku, Rakousku nebo v ČR. V případě žalobce má žalovaný na základě výše uvedených skutečností za jednoznačně prokázané, že podání žádosti žalobce o udělení mezinárodní ochrany bylo motivováno toliko snahou zmařit nucený návrat do vlasti. Sám žalobce ostatně deklaroval, že mu v zemi původu nic nehrozí a nemá tam žádné problémy a jen se chtěl podívat po Evropě. Přesto se nyní podáním žádosti o mezinárodní ochranu brání vycestování.

5. Žalovaný dále v napadeném rozhodnutí uvedl, že žalobce je svobodný a bezdětný, nemá kromě bratra v ČR žádné blízké rodinné příslušníky. Momentálně bydlí v pronajatém bytě u bratra na adrese P., není tam však nijak přihlášen a ani neví, kdo byt bratrovi pronajímá. Jako doručovací adresu označil svou adresu ve Vietnamu, je tedy zjevné, že není možnost jej kontaktovat na jakékoli adrese v ČR a předpokládat, že se na ní skutečně bude jmenovaný zdržovat. Žalobce nemá v ČR ani jiné vazby ani majetek a nemá možnost získat finanční prostředky legálním způsobem, kdy žadatel o mezinárodní ochranu ani v případě propuštění ze ZZC zatím nemůže na území ČR legálně pracovat, nelze tedy očekávat ani možnost jeho pravidelného docházení na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly jeho součinnosti, kdy toto by si samozřejmě vyžadovalo rovněž určité finanční náklady. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotýčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotýčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. S ohledem na předchozí jednání žadatele, kdy tento zde nelegálně pobýval, jasně tím vyjádřil svůj nulový respekt k dodržování právních předpisů stran ČR, nelze dle názoru správního orgánu oprávněně očekávat, že v případě jeho umístění do otevřeného pobytového střediska by se na tomto jeho jednání cokoliv změnilo a dotýčný by zůstal správnímu orgánu k dispozici pro provedení správního řízení ve věci jeho žádosti o udělení mezinárodní ochrany až do doby následného vycestování z ČR v případě jejího zamítnutí.
6. S ohledem na výše uvedené má žalovaný za prokázané, že existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, případně jej pozdržet. Žalovaný má rovněž za prokázané z postupu žalobce, že jeho propuštěním ze zajištění by byl ohrožen průběh správního řízení ve věci mezinárodní ochrany a nelze v případě žalobce rozumně předpokládat, že by žalobce své jednání změnil a respektoval by zvláštní opatření dle zákona o azylu, které by mu žalovaný uložil. Proto žalovaný shledal naplnění podmínek stanovených ustanovením § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu.
7. Žalovaný se dále zabýval maximální délkou doby, na kterou bude žalobce po dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany zajištěn v ZZC. Třebaže správní orgán považuje podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany za účelové, s ohledem na znění zákona o azylu

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

nebude na žádost aplikovat ustanovení § 16 zákona o azylu, týkající se žádostí zjevně nedůvodných – konkrétně § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu. Podle tohoto ustanovení lze zamítnout žádost o mezinárodní ochranu jako zjevně nedůvodnou jedině v případě, že žadatel podal žádost pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání, či je pozdržet. Vzhledem k tomu, že žalobce může v průběhu správního řízení ke své žádosti o mezinárodní ochranu uvést i jiné důvody, nelze v tuto chvíli vyloučit, že jeho žádost bude nezbytně posuzovat standardně podle § 12, § 13, § 14, § 14a i § 14b zákona o azylu. Zároveň však lze v případě žalobce s ohledem na upřednostnění případů žadatelů omezených na svobodě při rozhodování ve věcech mezinárodní ochrany předpokládat ukončení řízení ve věci mezinárodní ochrany ve lhůtě 90 dní, tedy přibližně v polovině zákonem stanovené šestiměsíční lhůty pro vydání rozhodnutí. Proto žalovaný stanovil dobu trvání zajištění žalobce na 90 dní. Vzhledem k tomu a ke skutečnosti, že případná lhůta pro podání žaloby proti rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany je v případech osob umístěných v zařízení pro zajištění cizinců bez ohledu na typ rozhodnutí 15 dní, je správní orgán povinen při stanovení maximální lhůty zajištění žadatele prodloužit prvotních 90 dní o dalších 15 dnů na podání případné žaloby. Společně s průměrnou celkovou 5denní lhůtou na doručování všech dokumentů v rámci soudního řízení tak dle správního orgánu činí celková maximální lhůta pro zajištění výše jmenovaného v současné době 90+15+5 dní, tedy celkem 110 dnů.

8. Žalobce proti napadenému rozhodnutí brojil žalobou, v níž namítal, že nebyly splněny podmínky pro zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu, neboť s ním není vedeno žádné řízení o vyhoštění, vydání nebo předání atd., kterému by se mohl žádostí o mezinárodní ochranu vyhnout nebo je pozdržet. Žádné vyhoštění, vydání nebo předání mu nehrozí. Žalobce dále namítá, že žádné zákonné důvody nebrání tomu, aby vůči němu bylo využito zvláštní opatření podle § 47 z.č. 325/1999 Sb. Tato opatření přitom mají přednost před omezením osobní svobody zajištěním podle § 46a z.č. 325/1999 Sb., které představuje nejkratnější prostředek zasahující do základních práv žalobce, jakožto žadatele o mezinárodní ochranu. Žalovaný svůj postup odůvodňuje v posledním odstavci na str. 3 napadeného rozhodnutí tím, že žalobce je svobodný a bezdětný, kromě bratra v ČR nikoho nemá a ve Vietnamu má rodiče. Žalobce namítá, že tyto skutečnosti jsou nerozhodné z hlediska možnosti využít zvláštní opatření. Jeho rodinný život tak, jak je popsán žalovaným, nemůže zakládat závěr, že nelze účinně uplatnit zvláštní opatření. Žalovaný dále uvádí, že žalobce není nikde hlášen v ČR k pobytu a nehlášeně bydlí i u bratra na adrese P. Podle žalobce je však podstatné, že žalobce má zajištěno ubytování v ČR, nikoli to, že u bratra není přihlášen. Existence stálé adresy v ČR by měla být podle žalobce důvodem, aby nebyl zajištěn, ale aby mu bylo uloženo zvláštní opatření. Rovněž i další důvody uváděné žalovaným, jako finanční nákladnost cest na pracoviště správního orgánu za účelem kontroly součinnosti, jsou pouhé domněnky, které nijak nemohou vyloučit možnost využití zvláštního opatření. Žalobce zdůrazňuje, že má v ČR bratra, který mu na tyto cesty přispěje, a navíc byl za žalobce ochoten složit i peněžitou záruku ve výši 50 - 70 000 Kč, což žalobce uvedl při podání vysvětlení na policii dne 12.12.2024.
9. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že podle názoru správního orgánu není probíhající řízení o správním vyhoštění podmínkou pro aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Ostatně v odkazovaném ustanovení žádná taková podmínka zmíněna není. Žalobce byl zajištěn za účelem vycestování. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu hovoří o „hrozícím vyhoštění“, což je přesně situace, ve které se žalobce bude nacházet v případě, kdy svou povinnost vycestovat nesplní. Žalovaný se domnívá, že jeho

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

postup není v rozporu s platnou legislativou. Co se týče námitek ohledně nevyužití možnosti uložit žalobci zvláštní opatření podle § 47 zákona o azylu, žalovaný odkazuje na strany 3 - 5 napadeného rozhodnutí.

10. V replice žalobce uvedl, že s tímto výkladem ust. § 46a/1 písm. e) z.č. 325/1999 Sb. nesouhlasí. Pojem „hrozící vyhoštění“ je třeba vykládat tak, že vyhoštění musí cizinci bezprostředně hrozit. To znamená, že je s cizincem vedeno řízení o vyhoštění, ve kterém hrozí uložení rozhodnutí o vyhoštění nebo o vyhoštění již bylo rozhodnuto a hrozí jeho výkon. Výklad žalovaného je nesprávný. Žalovaný uvádí, že žalobci hypoteticky v budoucnu může hrozit vyhoštění, pokud nesplní povinnost vycestovat. Možnost hrozby vyhoštění v budoucnosti vázaná na podmínku, že žalobce teoreticky v budoucnosti může porušit nějakou svoji povinnost, není „hrozícím vyhoštěním“ ve smyslu § 46a/1 písm. e) z.č. 325/1999 Sb. a nemůže být důvodem pro jeho preventivní omezení osobní svobody
11. Napadený výrok rozhodnutí žalovaného krajský soud přezkoumal podle § 75 odst. 2 s. ř. s. v mezích žalobních bodů a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
12. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu: *„Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.“*
13. *Zvláštním opatřením se podle § 47 odst. 1 zákona o azylu: „... rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem (písm. a), nebo osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené (písm. b).“ Podle odst. 2 tohoto ustanovení: „Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3 zákona o azylu, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.“*
14. Dle názoru soudu v projednávané věci žalovaný postupoval v souladu s § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána v zařízení pro zajištění cizinců a existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal žalobce pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve. Tento závěr dle soudu vyplývá především ze skutečnosti, že žalobce na území členských států Schengenského prostoru vč. ČR pobýval, aniž by požádal o mezinárodní ochranu, údajně jen proto, že chtěl cestovat po Evropě, a to v ČR poté, co pobýval i v Rakousku a Maďarsku rovněž bez podání žádosti o mezinárodní ochranu. V důsledku toho mu bylo v Maďarsku vydáno rozhodnutí o navrácení s platností do 4.10.2029. Toto rozhodnutí je zaznamenáno v Schengenském informačním systému. Žalobce nadto ani po celou dobu pobytu na území České republiky neučinil žádný krok k legalizaci pobytu, např. prostřednictvím žádosti o mezinárodní ochranu, dokud nebyl zajištěn. Žalobce současně neuvedl nic, co by mu v dřívějším podání žádosti bránilo. Naopak přirozenou reakcí člověka prchajícího před specifickým druhem nebezpečí je úsilí takto ohroženého jedince domoci se jistého útočiště, jakmile se ocitne

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mimo dosah této k úniku stimulující hrozby. Členské státy EU ve shodě sdílí lidskoprávní étos, který artikuluje Listina základních práv EU coby součást unijního primárního práva. Hledá-li tedy občan třetího státu ochranu před formami útlaku podle § 12 zákona o azylu, má tak učinit bezprostředně po vstupu na území prvního členského státu EU, a to žádostí o mezinárodní ochranu adresovanou jeho správnímu orgánu. Jinak zavdává příčinu k seriózním úvahám stran jiných motivů k podání dotčené žádosti, než jsou ty motivy, jež kvituje pododvětví azylového práva. Žalobce je veden v SIS, neboť do tohoto informačního systému byl zadán Maďarskem, a to do 14. 10. 2029. Žalobce pobýval dále také na území ČR bez jakéhokoli povolení k pobytu. O udělení mezinárodní ochrany žalobce požádal až dne 17. 12. 2024. V důsledku uvedeného byl žalobce dne 12. 12. 2024 zajištěn. S ohledem na právě uvedené tak není možné přisvědčit žalobní námitce žalobce, že nebylo nutné přistoupit k jeho zajištění jen z toho důvodu, že se jedná o mimořádný institut týkající se pouze osob, jimž již bylo vydáno rozhodnutí o vyhoštění. U žalobce je zřejmé, že zde existuje již rozhodnutí o navrácení, které je zadáno do evidence SIS, tudíž nelze nahlížet na žalobce jako na osoby, jejichž jediným prohrěškem je pouze samotný pobyt bez platného pobytového oprávnění (např. v důsledku projití platnosti víza). Z výše uvedeného je totiž zřejmé, že žalobce nerespektoval nejen právní řád ČR, když pobýval na území Schengenského prostoru pobýval v rozporu s rozhodnutím o navrácení, cestoval bez jakéhokoli povolení mezi jednotlivými zeměmi EU, současně ani nemá žádnou doručovací adresu v Evropě, a pokud nyní bydlel se svým bratrem, ohledně této adresy se ani nezajímal a nevěděl o tom, kdo je pronajímatelem bytu, v němž bydlí. Tímto svým jednáním se žalobce vystavil hrozbě, že může být vyhoštěn, tudíž byly splněny podmínky pro jeho zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu z důvodu hrozícího vyhoštění.

15. Nejvyšší správní soud (dále jen „NSS“) vydal usnesení ze dne 28. 6. 2017, č. j. 4 Azs 73/2017-29 s následným argumentačním jádrem: „*V této souvislosti je třeba připomenout, že v právu Evropské unie platí i nadále zásada vzájemné důvěry, jakkoliv otřesená v důsledku migrační krize.*“ Čemuž na úrovni unijní judikatury v agendě azylového, potažmo cizineckého, práva věnoval entrée rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. 12. 2011, ve spojených věcech sp. zn. C-411/10 a C-493/10: „*Z přezkumu předpisů tvořících společný evropský azylový systém vyplývá, že tento systém byl koncipován v kontextu umožňujícím předpokládat, že všechny státy, které se na něm podílejí, ať jde o členské státy nebo třetí státy, dodržují základní práva, včetně práv, jejichž základem je Ženevská úmluva a protokol z roku 1967, jakož i EÚLP, a že si členské státy mohou v tomto ohledu vzájemně důvěřovat.*“ Vzhledem k odkazované zásadě vzájemné důvěry mezi členskými státy EU žalovanému, stejně jako státní správě ČR en bloc, přináleží povinnost důvěry v plnou realizaci unijních právních standardů pod jurisdikcí každého z členských států EU, k níž jakožto podmnožinu nutno vztáhnout povinnost důvěry v pomoc skýtanou paušálně osobám s azylově relevantním příběhem. Spatřováno nastíněným prizmatem, shledává soud právně souladnou dikci napadeného rozhodnutí o tom, že azylová žádost: „... *byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl žadatel požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“ Možnost tzv. standardního posouzení žalobcovy azylové žádosti ve vazbě k otázce zajištění, resp. zvláštních opatření žalovaný s ohledem na judikaturu NSS dostatečně zdůvodnil v napadeném rozhodnutí správně zejména tím, že žalobce v průběhu azylového řízení může uvádět i jakékoli jiné důvody, které budou posuzovány podle § 12, §13, §14, § 14a a § 14b. Soud k tomu pouze dodává, že o azylové žádosti se rozhoduje ve zvláštním řízení, u něhož

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

dopředu nelze vyloučit zjištění azylově relevantních informací správním orgánem. Pro potřeby řízení o zajištění je azylová žádost posuzována především podle výchozího kontextu, jež představuje zejména to, za jakých okolností žadatel o mezinárodní ochranu požádal. V případě žalobce až po svém zajištění, jakkoliv možnost k tomuto měl již dříve.

16. Ze shora uvedených důvodů by podle názoru soudu nebylo uplatnění zvláštního opatření účinné. O neúčinnosti zvláštního opatření svědčí v případě žalobce skutečnosti, že porušoval právní předpisy ČR, poněvadž na území členských států EU pobýval nelegálně, v rozporu s rozhodnutím o navrácení a současně bez platného cestovního dokladu. Žalovaný tudíž dospěl podle názoru soudu ke správnému závěru, že z jednání žalobce bylo zřejmé, že v jeho případě existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem a bude nadále porušovat právní předpisy, a tak jak průběh azylového řízení, tak případně uloženou povinnost vycestovat mařit. Žalovaný správní orgán uvedl ve svém rozhodnutí podstatné skutečnosti vyplývající ze správního řízení, jež odůvodňovaly neuplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný se dostatečným a přezkoumatelným způsobem vypořádal s nemožností uložení zvláštního opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu. Dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštního opatření podle § 47 zákona o azylu nebylo účinné, protože žalobce porušoval zákony ČR a existuje riziko, že v tomto přístupu bude pokračovat. Pouhá skutečnost, zmíněná v žalobě, totiž že žalobci dosud nebylo uloženo vyhoštění, neznamená automaticky, že u žalobce jsou splněny podmínky pro uplatnění zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu, stejně tak ani okolnost, že žalobce sdělil, že pobýval v ČR na adrese u svého bratra, neboť bylo prokázáno, že se nejedná o dlouhodobou žalobcovu adresu, na které by měl motivaci pobývat např. z toho důvodu, že zde má vlastní rodinu. Argumentace žalovaného, že žalobce je svobodný a bezdětný a nemá v ČR mezi blízkými žádné občany EU, tak byla podle názoru soudu v dané situaci žalobce zcela namístě. Důvodem pro uplatnění zvláštních opatření pak nemůže být ani pouhé tvrzení žalobce, že bratr by za něho mohl zaplatit záruku 50.000 – 70 tis. Kč. když je zřejmé, že žalobce si nemůže legálně opatrovat v ČR příjmy, když zde nemůže pracovat a současně zde nemá ani majetek vyšší hodnoty. Není ani věrohodné tvrzení žalobce, že by kvůli tomu, aby nebyl pod dobu vyřizování žádosti o mezinárodní ochranu zajištěn, byl jeho bratr – student ochoten skládat výraznou finanční záruku.
17. Pod tíhou výše předložených faktorů shledal žalovaný naplnění podmínek stanovených v § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Žalovaný se vypořádal s individuálními okolnostmi případu žalobce, přičemž zdejší soud se s jeho závěry zcela ztotožnil. Kauza žalobce, který nerespektoval právní řád ČR a především již vydané rozhodnutí o navrácení, vede soud k jednoznačnému závěru o existenci důvodné obavy, že žalobce nebude své právní povinnosti dodržovat ani v budoucnu. Tento závěr jen potvrzuje žalobcovo předchozí chování, proto nebude mít ani zájem dobrovolně přistoupit na spolupráci s českými správními orgány. Ta totiž může vyústit v realizaci správního vyhoštění. S ohledem na shora uvedené nebylo možné mírnější opatření ve smyslu § 47 zákona o azylu použít, protože zajištění žalobce bylo zcela namístě a v souladu se zákonem.
18. Zdejší soud v této souvislosti zároveň odkazuje na rozsudek NSS ze dne 10. 10. 2016, č. j. 7 Azs 185/2016 – 23, jenž říká: „*Volba mírnějších opatření než je zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany, mezi něž lze řadit zmíněné zvláštní opatření, je vázána na předpoklad, že žadatel bude se státními orgány spolupracovat při realizaci tohoto opatření a že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení jeho účasti v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

Pokud zde existují skutečnosti nasvědčující tomu, že by žadatel správní řízení mařil, nelze přistoupit ke zvláštnímu opatření.“ S ohledem na výše vyřčené nezbyvá soudu než konstatovat, že žalovaný nepochybil, když v daném případě shledal v jednání žalobce existenci indicií nasvědčujících tomu, že žalobce by se správními orgány nespolupracoval při vyřizování své žádosti o mezinárodní ochranu a při eventuálním následném nuceném vycestování.

19. Žalobcem odkazovaný rozsudek NSS ze dne 28. 6. 2017, č. j. 1 Azs 349/2016-48 zahrnuje též právní větu ve znění: *„Při posouzení účinnosti zvláštních opatření podle § 47 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo. Je proto namístě zohlednit pobytovou historii žadatele o mezinárodní ochranu, včetně případného maření předchozích rozhodnutí o správním vyhoštění.“* Pobytovou historii žalobce a s ní související potenciální rizika žalovaný zohlednil. -,Kč, navýšeno o 21% DPH.
20. Z uvedených důvodů soud žalobu zamítl podle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
21. Žalobce neměl ve věci úspěch a úspěšnému žalovanému nevznikly náklady nad rámec běžné úřední činnosti. Žádný z účastníků tak nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě (podle ustanovení § 60 odst. 1 věta první s. ř. s.)
22. O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 110 odst. 3 s.ř.s., kdy na náhradu nákladů řízení má právo žalobce, jenž měl ve věci plný úspěch, a proto mu byla přiznána podle advokátního tarifu náhrada za 2 úkony právní služby (převzetí věci, sepis kasační stížnosti) po 4.620,-Kč a 2 režijní paušály po 450 navýšeno o 21 % DPH.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu se sídlem Moravské náměstí 6, 657 40 Brno, který o kasační stížnosti rozhoduje. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. Jestliže kasační stížnost ve věcech, v nichž před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce, svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud pro nepřijatelnost. (§ 12 odst. 1, § 102, § 104a, § 106 odst. 2 a 4 s. ř. s.).

Plzeň 12. května 2025

Mgr. Jana Komínková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.